

HuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFiHuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis „könyvecske” - a kezed ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

Olvasunk... és gondolkozunk:

... „nem vagyok magammal szabad,
kezemen-lábamon lakat...” (*)

Engedjétek meg, hogy a magyarság iránti tisztelet-hónapja után, még november harmadikára gondolva, a szabadság értelmével játszódzam. A veszéllyel, a kezünkben szorított kétélű fegyverrel. A sors nem csak minket ver meg, magyarokat. Az egész világ megszenvedi lökését, hol enyhébben, hol súlyosabban; van nemzet, amely a rászánt nyugalmat élvezheti, vagy akár olyan is, amely a legborzasztóbb katasztrófa következményeit hordozgatja, egész addig, míg tömegsírok fedik sivar területét. A túlélés a kérdés. Minden visszaemlékezés tanulságos kéne legyen, továbbépítő... hiszen ha nem így adódik, gyermekes bohóckodás az egész. A meghatottság, ha nincs háttere, nem más, mint álarc. Ha nem meggondolt, ha csak a látszatot kockáztatja. Vagy az utána következő uzsonna-falatozást!

Feladat és képesség. Micsoda kettősség! Mit kell és mit tudunk tenni a megosztott érdekekért, értékekért? Vagy kárhozottak leszünk mindhalálig? Sok a kérdés, ritka a válasz, és ha mégis akad, nem elégíti ki.

„Kik szabadon éltek, haltak, szolgaföldben nem nyugatnak”. Jól megírta Petőfi, annyi évvel ezelőtt, s minket még mindig izgat a lárma, a düh, s kérdezzük szüntelen: melyik szolgaföldünk? Vajon a befogadó hazánk? Az a házunk, amelyet elcsatoltak, hegyestül-völgyestül, kereteinkkel, állatainkkal? Szomszédjaink földje? Száműzött székházaink? A kapitalizmus, a globalizáció, az etnikai bosszúvágy? A szlovák nyelvtörvény? Románia felújítása? Szabadka tatarozása? Vagy a most vörösiszapos Dunántúl? Hol a menedék? Hol az egyensúly? Ezer s még több éves Európa! Merre vezet az út?

Mennyire meghatározó a szabadság szerepe az emigrációs magyar életben? Milyen mértékben foglalkozunk e kérdéssel? Egyértelműen nem is létezik a legteljesebb szabadság. Romantikus, sokszor torz álmkép! Nap mint nap korlátokba botladozunk bele, értelmetlen akadályokba. Vannak egyáltalán akadályaink?

Erre a kérdésre nem nehéz választ adni: Vannak! A közember lapossága, közönye, neveltlensége, tiszteletlensége, tapintatlansága; gögjével, állandó tolokodásával és felületességével! Ezek a magatartások megakadályozzák a szépet, a nevelőt. Egyszóval jogos szabadságunkat, személyes meggyőződésünket fékezi minden meggondolatlan, éretlen s önző viselkedés. A mai világnak ilyenre alakult. Habár ez magában nem életveszélyes, de energiánkat sebzi, türelmünket piszkálja, a minden-

Havi „HUFImondat”:

Először megtanítanak járni és beszélni, később azt mondják: „Ülj nyugodtan és maradj csendben”. (ismeretlen)

napjaink, gyarló erőnk keserűségét élezi ki. Néha azt gondolom, hogy sokkal könnyebb lenne vad ordítással s fegyverrel nekiszaladni a legkegyetlenebb ellenségnek! Csatarekről esik itt szó. Az életetika küzdőteréről. Megsemmisítésről, magáról a haszontalanságról.

Manapság kevés szülő, még kevesebb nevelő szánja lelkiismeretesen idejét a fiatalabbak kritikus irányítására. Nem szeretethiány, hanem rögtönzészakultusz uralkodik, az összecsapás királysága földjén vagyunk jobbgyok, görbe hátú munkások, földkaparó szegény jószágok! A csodálkozásnak végtelen útján gurulunk, árván, megseppenve.

Talán az igazi csapás hiányzik az életünkből, a jéghideg információ ütése ahhoz, hogy felfoghassuk a lényegét? Mekkora korlátatlanság állt az 56-os magyarok, szabadságharcosok rendelkezésére? Milyen megnyilvánulási engedély? Milyen szabad közlekedési jog? Milyen alkalom a nemtetszésnek kibontakozására? Semmilyen! Semmi sem adatott nekik! Csak a lelkük! A patyolattiszta, közös cél! Ehhez igazodtak, és ennek következtében temették el saját magukat! Ez bátorság, jogszeretet, ez emberség volt! Hogy kerülhetünk közelebb hozzájuk? Csakis elismeréssel, alázattal és további magyar élni akarással!

A Kárpát-medencében élő magyarok sok-sok évtizeden át csak a szabadságuk hiányával foglalkozhattak – már, akik mertek! Az emigráció is börtönt jelentett sok mindenkinek. Nincs szörnyűbb a szabadság hiányánál!

Valahányszor magyarságunk megmaradásán töprengünk, nem feledkezhetünk meg a szabadság lényéről. Mert ha csak egy út van, az nem szabadság!

Mindenkorig tiszteljük azt, hogy millió magyar élete csonkult meg eddig érte: a szabadságért! A mai szabadságért is! Létezik-e megrázóbb halál, mint az, amely a haza nevében történik?

Mint az októberi értelmiség, s az akkori egyetemisták, 2010-ben mi is pontokba foglalhatjuk értékeinket, óhajainkat, aggodalommal ízesített terveinket:

- Méginkább megerősíteni kultúránk ápolását!
- Mégjobban ösztönözni nyelvünk továbbadását!
- Együttműködési jogainkat őrizni!
- Támogatni egyesületeink fennállását!
- Végképp hagyományosítani hazaszeretetünk megtisztelését!
- Tanulni nagyszüleink, szüleink emlékeiből!
- Táplálni, elősegíteni a nemzetközi magyarszarmazású ifjúság magyar vonatkozású mozgalmát!

Októberben-novemberben legyen erősebb e felelősségtudat! Mert visszaemlékezünk a Szabadságharcra, mert tisztelet megnyilvánulást rendezünk... csupán szokásból, vagy hagyományörzési céllal, vagy öntudatosan... hogy?

Minden csapkodásra,
Felhőkarcolásra!
Tiszta szívű gyökérből,
Lenéznek az égből
Az ember, mint az angyalok,
Rigók, fecskék, galambok,
A visszatérő madárseregekkel,
Rüggel, virággal, zengő énekekkel,
Meg-megvigasztalja,
Repülésben abba nem hagyhatja!
Járnak ki a lábak,
A vigasztaló, forró lázak!
Halleluja! Forradalom!
Fekete aggodalom!
Roncsa egy halom honvágy,
Puhán fájó szalmaágy!
Isten igéje a mennyországból:
Madár száll ki a torkodból!
SZABADSÁG!

Zólyomi Kati

(*) népdal, Ördögösfüzes, Mezőség, Erdély

KARÁCSONYI VÁSÁR a Hungáriában

December:

Péntek 10 / 18 - 23 óra

Szombat 11 / 16 - 23 óra

Vasárnap 12 / 16 - 21 óra

Remélem jó voltál?!

Ebéd és vacsora lehetőség a vendéglőben!

Vasárnap 12-én 17 órakor jön a Mikulás bácsi!

Pasaje Juncal 4250
L. Monteverde 4251
Olivos - 4799-8437

„A zene megszabadít önmagamtól, de ezzel megerősít engem. Az élet zene nélkül egyszerűen tévedés, vesződség, száműzetés.” (Nietzsche)

Kit ismert meg a HUFI?

Pontosan tizenkilenc évvel ezelőtt találkoztam Écsi Gyöngyivel először. Ha nem tévedek, ha csalfa emlékezetem nem vezet félre, annak idején nemigen figyeltünk fel egymásra. Ki-ki a maga érdekeltsége körével volt elfoglalva. Mohó fiatalok voltunk... Gyöngyi a fellépésre készülő Kaláris együttes gyakorlataival, jómagam pedig a 3. Dél-amerikai Néptáncfalókozó lebonyolítása részletei után siettem. 1992. január vége volt, és Gyöngyi akkor járt itt Buenos Airesben. Most viszont már más körülmények közt, ismét itt, egymásra találtunk.

Ilyen a sors, a magyar sors. Az életkapcsolatok termőföldje. Semmi sem vész el a magyar oázisban. Gyöngyi apró szeméi sem! Szikráznak, nevetnek, pattognak! Mosolyával, átható hangjával könnyen betölti a helyet, ahol énekelve imádkozik nekünk, velünk, értünk! Kedvessége, magabiztossága még a serdülőket is elbűvölte. Lehet, hogy Gyöngyi nem is sejtí, milyen mértékben szereplőt az ittléte! De ő érti magyar életünket, ezért illeszkedett hozzánk oly könnyen, s megérkezése óta járja velünk az összes foglalkozásunkat! Az életvidám református

A sokoldalú, elbűvölő felvidéki Nt. Écsi Gyöngyi, aki mindenkit megnyert

lelkész ígét hirdet, játszik, táncol, énekel, tanít, segít, jön s megy, mintha valóban ide tartozna. Nem egyedül érkezett, hanem hasonlóképpen értékes, kedves nagylányával, Palcsó Annával, aki viszont a korosztályával „mimetizálódott”. A Zrínyi Kör szombatjai mások lettek, amióta Gyöngyiék itt vannak! A tanulást megnyitó s záró imáink édes, játékos pillanatokra változtak át: kézzel is mutatható, hittel telített szövegekkel, melódiákkal fohászokunk. Cserkészlet alatt ötletes kézműves foglalkozások iktatódtak be.

Anna elsőbálos volt az 52. Cserkészbálon. A Regös és Kolomp együttesek próbáit látogatják. Az idei 56-os megemlékezés műsorán felléptek velünk. Egyelőre nem is sorolom tovább. A következő (decemberi) számban szép interjút közlünk, amelyben mindketten elmesélnék nekünk sokmindent. Isten hozott közénk titeket! Kétség nélkül - szó szerint!

„Ha kis házad, földi életed nem a nagy sziklára építed, jön a szélvész és az áradat, és jaj! összedönti házadat.” (egyik új ima-énekünk: kár, hogy Hírlapunknak nincs hangszórója...)

Palcsó Anna

(ZK)

Buenos Aires-i Magyar Néptáncmozgalom

„Vagy húzom - vagy járom”: népi vonós zenekarunk, a BANDÁNK!

Amikor néhány hasonló gondolkodású, érdekkörű művész a kellő pillanatban egymás mellé sodorja a szél, csakis értelmes alkotás születhet. Már megtanultuk, hogy a fontos dolgok mindig megvárják magukat. A Regös néptáncgyűttes megalakulása és hosszú, 53 év sikeres, szüntelen működése után, 2010-ben megfogamzott a várt, már elkerülhetetlen elképzelés: a Regösnek mégis lesz saját népi zenekara!

Ez a fogalom, itt a Dél-Amerikában elszigetelt kis közösségünkben nem mindennapi ügy. Itt semmi sem megy kapásra, könnyen. Egyébként nálunk semmi sem ajándék, hanem csakis kemény munka árán adódik. Ami nem éppen rossz! Talán ezért, noha kevesen vagyunk, olyan szívósak, erősek lettünk...

Mindeddig beszélgetéseink, edzéseink, fellépéseink és utazásaink alatt feltűnően sorozatosan, de álomfesték-

kel ecsetelt, elérhetetlennek osztályozott tervként emlegettük-fontolgattuk a saját népi bandánk szükségét. Braziliában, a São Pauló-i Zrínyi együttes aranykora alatt, a **Bálint lányok (Inci és Tünde)** megvalósították, és egy-két vonós apró, élőzenés „gyöngyszemet” tett hozzá a közismerten tehetséges együttesükhöz. Amde akkoriban náluk, s úgyszintén minálunk is a jelenben, táncoslábú zenészekről van szó, vagyis arról, hogy választani kell: **vagy húzom, vagy járom** jellegével. Avagy pillanatnyi megoldásokkal lépni színpadra, mint mi is tettük az idén, mármint, hogy vegyítjük a kettőt a műsor alatt. Izlésesen és ügyesen keverjük az élőzenét és a cd-ről lejátszott felvett zenét. Ez is csak akkor életképes, ha a hangulatteremtés sikeres, ha az élőben eljátszott muzsika bensőségebb pillanatok, szólókat kíséri, vagy ha egymagában egy külön szám a zenekar a nagyobb táncprodukció lelkületén belül. Mindenesetre minden kezdet göröngyös út, nagy izgalmmal vegyül, és egy hosszú, türelmet megkockáztató folyamat. Ki kell várni.

Egyelőre bandánk pályásbaba, még neve sincs, sőt, csupa tehetségéből fakadó lázas vágy az egész. Egyikünk sem hivatásos zenész, hanem jó hallással rendelkező néptáncos, legfeljebb más hangszeren gyakorolt amatőrzenész. De mi nekünk manapság a lehetetlen? Semmi! Ilyen nincs! Hát épp ezért belevágtuk fejszénket (nagyzüleink kedvenc mondását használva) a jó keményfába! Viszont lelkesedésünk akkora, s annyira örülünk saját magunknak, hogy előreláthatólag elérünk oda, ahova elindultunk. Új ösvény ez nekünk, és sok

tanulásra, segítségre, oktatásra és gyakorlatra kell szertennünk az elkövetkező hónapok alatt. Komolyan szép kilátásaink vannak, de ez még szigorúan titok! Még nem mesélek róla!

Kis kérdésem lenne: vajon mennyire tartja „természetesnek” a közösségünk, hogy az idén, meglepetésszerűen, már kétszer is felléptünk - még nagyon szerényen, de - élőzenénkkel? (a Trianoni megemlékezésen és a cserkészbálon bemutatott lakodalmassal)? Szeretettel

A táncoslábú ZK

Ui.: A Kárpát népi táncszínház-együttes lába alá a Forgószél 4 tagú zenekar húzta sok évig, de a zenészek hivatásos argentin művészek voltak. A Kárpát együttes Argentína gazdasági válsága alatt megszűnt. A zenekar pedig folytatta előző irányát, vagyis a klasszikus zenével, tangóval és oktatással. Kapcsolat, barátság nyilván megmaradt. Kettő közülük (**Marcelo Rebuffi**, a primás és **Esteban Dantona**, a brácsás) segítenek a felfejlesztéssel.

52. CSERKÉSZBÁL

Az évente megtartott Cserkészbál a kolónia legnagyobb rendezvénye. Idén immár harmadszor a Palacio San Miguel pompás termeiben tartottuk meg szeptember 18-án.

E krónikás részéről az est ismét csodálatosan sikeres volt. A műsor első perctől kezdve úgy pergett, ahogy az a nagy könyvben elő van írva: a cserkészek sora az ajtóban, majd zászlós bevonulása a terembe, a gyönyörű díszmagyarban ragyogó hölgyek, a fiatalok Palotás tánca, az elsőbálzókat bemutatója, a bemozdók magyar és spanyol nyelven, a keringő, a vacsora finomságai, a zene, az éjjeli tánc... Nagy erkölcsi sikert aratott ez az idei Cserkészbál is - büszkén mondhatom, mert csak pozitív hozzászólást hallottam, különösen a nem magyar vendégektől!

Tiszteletbeli vendégek voltak **Varga Koritár Pál** magyar nagykövét és felesége **Betty**, úgyszintén **Házi Judit**, magyar konzul és férje **Sergio Pérez Gutiérrez**. Ez évben különösen sok vidéki (Bariloche, Neuquén és Córdoba) és külföldi vendég vett részt, köztük olyanok, akik kimondottan csak a bálra jöttek, és olyanok, akik családi látogatásukat a bál dátumához időzítették. Uruguayból volt egy 7-személyes vacsorázó asztal és több mint 10 vendég a fiatalok között. Braziliából vendégeink voltak **Tóth Eszti** és **Hársi Sári**. Velük egy asztalnál ültünk, és így döbentünk rá, hogy 1974-ben együtt voltunk Fillmore-ban, a cserkész tisztképző táborban! Azóta sem láttuk egymást, de nagyon örültünk ennek a találkozásnak, felújíthattuk a kapcsolatot. **Szentiványiék** Németországból érkezett barátait hozták el, Spanyolországból **Korsós Judit** vendégei élvezték az est érdekességeit, Egyesült Államokból **Budavári Melinda**, **Dömötör Gábor** és **Némethyné Kesserű**

Judit voltak jelen. Judit, úgy is mint a cserkészben kimagasló szerepet betöltő személy volt hivatott a magyar cserkészmozgalom 100 éves fennállásáról megemlékezni. Ausztráliából **Cserhalmi Ottó**, Magyarországról **Gál Zoltán**, Dániából és Braziliából a **Honfi család** rokonsága jött el. **Honfi László** születésnapja éppen a bál napjára esett, így különös megemlékezésben részesült, két kislány veszikével és családjával egy kis tortával köszöntötte fel. Felvidékről **Écsi Gyöngyi** református lelkész érkezett leányával, **Annával**, aki mint elsőbálós mutatkozott be.

Érdeemes megemléteni, hogy sok nem magyar vendég vett részt a bálon, olyanok, akik már tavaly is ott voltak, de olyanok is, akik a Club Europeo eseményein hallottak a rendezvényről, vagy argentin barátok. Nagyon jó érzés volt hallani még az est folyamán az elismerő véleményeket, majd később e-mailen olvasni, milyen sok élményt nyújtott számukra az est, és kifejezik hálájukat, hogy részt vehettek egy ilyen nívós, igazi magyar érzésű eseményen.

A sok munka meghozta a gyümölcsét!
További Jó Munkát! **Balthazar Mártha**

Az 52. Cserkészbálon elhangzott ünnepi köszöntő

*Kedves ünneplő közönség,
kedves barátaink,
kedves cserkésztestvéreim!*

Úgy érzem magam, mint Petőfi a híres útja alatt, hazafelé menet. Én is haza jöttem - köztetek - és kissé elakad a szó bennem, amikor arra gondolok, itt vagyok újra a Cserkészbálon, ugyanazon a bálon, amelyen elsőbálósként vettem részt 1958-ban, amikor először tartottuk. Akkor eléggé forradalmi gondolatnak számított, hogy cserkész táborok, özszejövetelek szervezése mellett vezetőink egy díszes bál létrehozásával töltsék kevéske idejüket. Kiderült, hogy vezetőinknek igaza volt. Céljuk volt a bállal, mégpedig az, hogy megmutassa nekünk, kint felnövő ifjúságnak, hogyan lehet jól nevelten, finoman mulatni. Hagyományos társadalmi viselkedést, modort, egymásra való figyelmet, tapintatot tanított egy már akkor is nagy lépésekben változó világban. Hogy a cserkész a táborban és civil életében egyaránt megállja a helyét!

Mi adja az erőt, amely által most is ugyanúgy ünneplünk, ugyanazért a célért dolgozunk? A cserkészet szellemisége adja ezt, az emberek ember, magyarabb magyar eszméje. Amely a XX. század katasztrófái közt hitet adott az ifjúságnak, átsegítette a Trianon utáni traumán, a 2. nagy világégésben, a barakk-táborok lelkeltenségén, az otthoni elnyomatás kegyetlenségén, vagy az új világba való beilleszkedésben, majd teljes kört alkotva, két generáció után is a magyarsághoz való ragaszkodásban.

100 éves jubileumát ünnepli idén a magyar cserkészet a Kár-

pát-medence országaiban és itt külföldön egyaránt! És ami szinte csoda, ennek kétharmadát, **65 évét ünnepel a külföldi magyar cserkészet**. Szövetségünk 60 egynéhány csapata 4 világrészben ünnepli ezt a két kerek jubileumot.

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség központi parkjában, Fillmore-ban a most augusztusban megtartott jubileumi táborban több mint 700 cserkész táborozott, 4 kontinens 24 városából, köztük töledek is 15-en! Ugyanakkor Európában is 11 országból 240 cserkész táborozott. És jövőre januárban majd Braziliában jubilálnak dél-amerikai csapataink, úgy tudom, nagyon sok északi vendéggel.

Ezek óriási eredmények. De a valódi csoda nem a számokban rejlik. Csoda az, hogy ma ugyanazokat a népdalokat, cserkészdalokat éneklük cserkészeink, akárhol éljenek is a világban, amiket elődeink és mi, 100 vagy 65 évvel ezelőtt. Hogy harmad-, sőt néhol már negyedgenerációs gyerekek, Magyarországról vagy Erdélyből újonnan kijött családok gyerekeivel karöltve ugyanazokat a népi játékokat járják, ugyanúgy verik fel táborait, és ugyanazt imádkozzák összejöveteleiken, mint elődeink tették, vagy mi tesszük.

Mint ahogy az európai jubileumi tábor parancsnoka megállapította: értéket kaptunk a cserkésztől és értéket adunk tovább. Ezt tesztelt most Ti ezzel a bállal is - a kolónia tagjai és az argentin társadalom képviselői nagy öröme.

Jó mulatást kívánok!
Némethy Kesserű Judit csct.

ELŐBÁLÓS
LÁNYOK

PALOTÁS
PÁROK

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLET

SIKERES HAGYOMÁNYOS KÖRZETI AKADÁLYVERSENY

A népmese a népi lelkület megnyilvánulása. A népmesén keresztül a népi képzelet alkotóereje nyilatkozott meg évszázadokon, évezredekén át, jóval mielőtt följegyzett irodalom létezett volna. A népmesén keresztül a nép álmái, vágyai, öröme és bánata szólalt meg, s a képzelet színes szárnyán fölemelkedett a rideg valóság földjéről egy szebb és igazabb világba...(*)

Villa Flandria: a Luján melletti Jáuregui falucska volt neve. Ott terül el, erdőtől-bokortól zöldellik az argentin „Fillmore”, egy vadregényes, szép, nagy cserkészpark. Gyönyörű szép napsütésben, jókedvben, felülmúlhatatlan hozzáállással, több tucat vezető, szülő, kiscserkész, nagycserkész nekiindult az égig érő fa fantáziadús ágain, lombján felfelé! Sirt is ám a kopasz király, mert a drága

lányát sokfejű gonosz sárkány vitte fel a mesefa tetején elrejtett királyságba! Meg kellett menteni! Akadályok áthidalása, rejtvények megfejtése során, végül minden csoport teljesített, és egy tizennégy utasításra felépített kincskereső-verseny végére érve megtalálták a szép királykisasszonyt!

Volt gyönyörű táború is! A hatalmas lángok boldog arcokat világítottak meg, a szikrázó tűzpontcskák pedig úgy emelkedtek a csillagos ég felé, mint amolyan közös imádság! Az „akadályverseny” „akadálymentes” volt! Élveztük, finomat ettünk, játszottunk, neveltünk, elméledtünk, énekelünk! Számunkra semmi különös, MÉGIS a szeretett cserkészéletünk kis évi gyémántja volt!

A másfél napos kirándulás véget ért, viszont vasárnap délben, közvetlen a buszunk, autóink elindulása előtt, egy argentin cserkészvezető hozzánk közeledett (mert rajukkal megosztottuk a nagy parkot - egy pillanatil sem „zavartuk” meg egymás foglalkozását), s így szólt:

“Los estuvimos escuchando... ¡qué armonía hay en sus canciones, qué bellas, melodiosas son, parecían un coro! Aun sin entender las letras pudimos darnos cuenta de una enorme unión, una fuerza que se siente que existe entre cada uno de ustedes. ¡Gracias por dejarnos observarlos desde afuera!” (**)

Így csenghetett a magyar népdal a cserkész felebarátaink fülében! Ez az utolsó,

őszinte gondolat bizony felhívta a figyelmünket arra, amit mi annyi éve önfelédten teszünk, de a kintiek számára valóban se nem megszokott, se nem felületes... Büszkén, boldogan, hálásan gondolkodtunk el ezen, míg gurultunk hazafelé, a cserkészházba. Szuper volt! Köszönöm, a KÖRS nevében a szülők, vezetők, gyerekek támaszát, jó munkáját!

Zólyomi Kati cst.

(*) Szeptember 30, a magyar népmesék napja
(**) “Hallgattunk titeket, míg énekeltek... milyen harmonikus, szép énekeitek vannak... kórusnak tűnt! Nem értettük a szövegeket, de érezhető az összehangoltság, a köztetek létező erős kötelék. Köszönjük, hogy ha kívülről is, de része lehettünk.”

52. Cserkészbál Buenos Aires

Minden bál eltér az előzőktől. De nem azért, mert a hagyomány változna, hanem mert a nemzedékváltás vehető észre az új, friss arcokban, az új táncprodukciókban, a változó keretekben - feltűnően kedves „kirakat”. Az évente egyszeri rendezvények bebizonyítják a legfiatalabbak fejlődését, és rámutatnak arra, ami leginkább izgatja a szervezőket: lesz-e ki folytassa? Ez a kérdés minden téren aktuális. Kik lesznek öt év múlva a dél-amerikai cserkészkerület nagy Jubitábora szervezői? Ki lesz tíz év múlva a ZIK igazgatója? Ki lesz elsőbálós tíz év múlva? Ki vezeti a néptáncgyűttest húsz év múlva?

Az idei cserkészbál meglepett engem. Elsősorban az, hogy egy vadonatúj serdülő gárdácska volt „elsőbálós”! Tizenöt-tizenhat éves magas, csinos „gavallérok” vezették le a nyolc szép, hasonlókorú kislányt!

Elsőbálósok sorakozása gavallérjaikkal

A Palotás végre újra precíz, elegáns és akkurátusan szép volt! A sorok sorok voltak, a karok-lábak egyszerre emelkedtek, és boldogan jutott eszembe Györgyi néni!

Arcagniné Fóthy Rita és Fóthy Zsuzsi bemondók

A bemondás sem akadozott: két imponáló megjelenésű, szép magyar asszony vette kézbe a mikrofonokat, érthető hangon, szép kiejtéssel Fóthy Zsuzsi és unokahúga, Arcagniné Fóthy Rita vezette le az est programját, tündöklő díszmgyarban! Sok egyszerű ruhás cserkész-cserkészvezető vonult

CSERKÉSZBÁL, ELSŐBÁL, GÁLABÁL....

be műsornyitáskor (ezért volt hiányos a díszmagyaros felvonulás is). Élveztem a jelenünket s jövőnket képviselő Zombory Andi st., kiscserkész vezetőtiszti beszédét, és Némethyné Kesserű Judit cscst. a száz év magyar cserkészélet átgondoló, jelképes szavait! (l. HUFÍ2.o.). Úgy vettem észre (saját bőrömön tapasztalhattam), hogy vendégek, rendezők és táncosok egyaránt élvezték a különleges éjjeli néptáncbemutatót (Mezőkövesdi menyegző).

Lomniczy Melinda a menyasszony, Bonapartian Dani a vőlegény

A megszokottnál kevesebb ember jelent ugyan meg, viszont a hangulat nagyon vidámra kerekedett. Eljötték a Kolomp együttesből jónéhányan, az uruguayi Tündérből együttes majdnem teljes létszámban (remek volt velük megosztani a hagyományos táncházat!), sok új barát, új cserkészszülő, s akik ott voltunk (a mindenkoriak) bizonyára ezt a cserkészbált is örömmel rakjuk el cserkész s magyar szívünk értékes mélyébe!

Zólyomi Kati cst.

Nt. Écsi Györgyi és lánya Palcsó Anna a kolónia minden mozzanatában részt vettek

A (fentebb leírt) akadályverseny táborújánál előad Györgyi

Az elsőbálós Anna

Györgyi a fényes Cserkészbálon Zólyomi Kattival

MiniHUFÍ

- Az INADI (diszkrimináció elleni szervezet) részletes tv-sorozatot készít a különböző bevándorlók leszármazottai gyökereiket ápoló munkájáról. Ughy Viktor egyik barátja e szervezettel dolgozik. Meglátogatta a Regös együttest és nálunk hagyott egy filmezőgépet, amellyel saját magunk örökíthetjük meg a legfrissebb foglalkozásaink pillanatait (táncpróbák, cserkészkirándulás). Az olivos-i magyarokról félórás adás lesz. Alkalmadtán kihirdetjük a pontos dátumot, tv-csatornát is.

- Bonapartian Dani mégis elindult! Nehéz számunkra, akik annyira szeretjük, elképzelni azt az elkövetkező két hosszú évet. Még nehezebb felfogni ezt a teljesen ismeretlen világot, amelyben dolgozni, élni fog. Arabia egy valódi egzotikum a nyugati embernek! Míg írom e sorokat, Dani még repülőgépen ül Dubai felé. Szeretett „tesómra” gondolva, remélem csupa jó energiát sugárzunk feléje, mert a legjobbakat kívánjuk neki! És várjuk vissza!

- Lapzártá után megtörtént Écsi Györgyike bábszínház előadása és a ZIK hagyományos 56-os tiszteletadása. Következő számunkban beszámolunk.

- Keve Gábor is csatlakozott a Kolomp felnőtt-együtteshez! Gratulálunk! Isten hozta! Kihasználjuk az alkalmat, hogy elmeséljük újabb igyekezetünket: tanuljuk a széki táncszám koreográfiáját, és a hozzáillő népviseletdarabok megvarrását is elindítottuk!

(ZK)

Zsuzsi íróasztaláról...

Lajtaváryné Benedek Zsuzsi cst. rovata

Virágozzék a magyar nyelvről!

A minap odaszólt hozzám valaki: „De jó, hogy elemzed a magyar nyelvet, annyit tanulok belőle!” Aztán mástól is hallottam hasonló hozzászólást. Drótpostán is kaptam jobbnál-jobb szövegeket a nyelvvel kapcsolatban. Mindennek nagyon örültem, hiszen milyen jó érzés az, amikor az ember hasznosat tud nyújtani.

Milyen örömet jelent, hogy másokat is érdekli a magyar nyelvten, hogy mások is törődnek a nyelv ápolásával. A nyelv olyan, mint egy virágoskert. Ha mindennap gondozzuk, locsoljuk, akkor a kert szépen virágzik és zöldül. A nyelvet is, ha istápoljuk, ha olvasunk, ha tanulunk hozzá naponta valamit, akkor rügyezik, virít és sarjad, akkor örömet jelent a nyelv csengése, bő szókinccse, a szavak gördülékeny folyása. Mi vagyunk a magyar nyelv kertészei. Rajtunk múlik, hogy kertünkben csak csalán nő majd, vagy lesz-e bennünk muskátli, rózsa, pipacs és nefelejcs. Tudod mit? Legyen benne mindenféle! Legyen benne szegfű, zsálya, tulipán, rozsmaring, csipkebokor, de legyen mindenféle fűszer is: gyömbér, borsikafű, kapor és majoránna! No akkor, elő a lapáttal, elő az öntözőkannával - és neki a munkának!

1) TÉRJÜNK A TÁRGYRA!

Beszéltünk már a magyar nyelvnek ennek a sajátosságáról: a TÁRGY-ról. Amikor egy főnév (*sustantivo*) a mondatban tárgyest (*objeto directo*), akkor kap egy T-betűt.

A kutya szép (itt a főnév alany - *sujeto*)

A kutya eszik (a főnév alany)

A kutya a kertben van (a főnév alany)

Kati kapott egy kutyát (a főnév tárgy - kap egy T betűt, a tárgy ragját!)

Láttam egy kutyát (a főnév tárgyest)

Mi figyeljük a kutyát (a főnév tárgyest)

Tehát világs elöztünk, hogy a tárgy ragjának ott kell lennie. De ne pazaroljuk a tárgy ragját! Vigyázzunk rá: nem szabad túlzásba vinni ennek a rövid t-ragnak a használatát!

Hányszor hallottuk már, vagy mondtuk mi magunk azt, hogy:

„**Aztat** igazán nem mondhatod! Vidd el egyúttal ***eztet** is. Már ***ötet** is megkérdezték!”

Miért helytelenítjük a példamondatok tárgyragos alakjait? Miért mondjuk: „***aztat**, ***eztet**, ***ötet**”? Elég annyi, hogy **AZT**, már ott van a híres-nevezetes tárgyrag T betűje. Elég annyi, hogy **EZT**, nem kell több tárgyrag, csak egy kell, az elég! Ragpazarlás nélkül, helyesen és gazdaságosan tehát így szólnak a kifogásolt példák:

„**AZT** igazán nem mondhatod! Vidd el egyúttal **EZT** IS. Már **ÖT** is megkérdezték!”

2) KÉRDEZNI KÖNNYŰ...

Úgy gondoljátok, kérdezni könnyű? Szerintem nem. Van magyarban egy kis szó, az **-e kérdőszócska**, ami nagyon bonyolítja a dolgokat. S, hogy nem mindenki tud bánni vele, azt a következő kérdések tanúsítják, amelyek gyakran csúsznak ki szájunkon:

„***Nem-e** láttátok a táborparancsnokot? ***El-e** mész hozzájuk? ***Meg-e** találtátok a helyes megoldást? ***Meg-tetted-e** volna te is?” Ezek mind hibás szórendű kérdő mondatok! Látjátok? Kérdezni nem is olyan könnyű. Nos, megpróbálom elmagyarázni:

Az **-e szócskával az állítmányra** (*predicado verbal*) **kérdezzük**. A kérdést nyelvileg az **-e szócska** fejezi ki, segítségével azt akarjuk megtudni, hogy megvan-e, megtörténik-e valami, cselekszik-e valaki vagy sem. Tehát az **-e szócskát az állítmányhoz kell kapcsolnunk**.

Nos, akkor most keressük meg a hibás mondatok állítmányát:

➤ **Nem láttátok a táborparancsnokot**. Melyik az állítmány? Láttátok. Akkor helyezzük az **e-kérdőszót** az állítmány mögé: **Nem láttátok-e a táborparancsnokot?**

➤ **Elmész hozzájuk**. Állítmány: elmész. Akkor az **e-szócska** mögéje kerül: **Elmész-e hozzájuk?**

➤ **Megtaláltátok a helyes megoldást**. Állítmány: megtaláltátok. Akkor az **e-szó** hova kerül? Tudod már? **Megtaláltátok-e a helyes megoldást?**

➤ **Meg fogod próbálni**. Mit is állítunk? Azt, hogy fogod. Tehát a kérdés így hangzik: **Meg fogod-e próbálni? Fogod-e megpróbálni?**

”Extreme-KÖRS”: a chacó-i “Impenetrable”

- avagy apró tettek, nagy eredmények! -

Újabb, sorsdöntő kihívás előtt áll három magyar cserkészvezetőnk

„Az apró jótettek felé irányítsd életed szándékát! Motiváló!
Az apró tettek később felelősségtudatot és változásokat serkentenek!

Az apró tettek lelkiismerettedet ápolják!
Az apró tettek közelebb hozzák az embereket,
csökkentik az azok közti különbségeket!”

(Patricia Sosa)

Nem csupán gyarló emberek lakják az Isten által teremtett földgömböt. Köztünk s mellettünk angyalok suhannak el, és jóságos tetteikkel szebbé teszik e rövid zárándokutakat, az életet! Valahányszor úgy érezzük magunkat, mint zsákutcába szorult hajléktalan, amikor a lelkünk kőnehéz és szívünk száraz tartálnak tűnik, nézzünk széjjel, kicsit arrébb, mert épp mellettünk csodák történnek!

A II. Rákóczi Ferenc cserkészotthonunk alsó nagytermében és az I. emelet egyik szobájában hónapok óta zsákok, csomagok gyűlnek. Minden szombaton, később majdnem naponta szorgalmas asszonyok, lágyszívű férfiak, családapák, serdülők és gyermekek, kedves apácák és ügyködő nagymamák, tanárok, idegen cserkészek hoznak, osztályoznak, pakolnak, cipelnek. Gondosan, szinte babusgatják a drága gyűjteményt. Több teherautóra valót már el is szállítottak, de még mindig halmozódnak a dobozok, amelyekben oltás, orvosság, élelmiszer, ruhadarab várja az indulás napját. Szinte lelke van az adománytoronynak!

Argentína északi területei igen szigorú megélhetést nyújtanak. Az éghajlat sem segít, ám ami emberöltők óta nyomja még a legszilárdabb kedélyeket is az a leírhatatlan, könyörtelen nyomor. Ilyen, még „körülmenynek” sem nevezhető állapotban „élnek” (ha ugyan ez élet) az argentin **toba** indiánok törzsei: a Chaco megyei „behatolhatatlan”, vagyis **impenetrable**-ben. Az élet, nem a véletlen hozta össze **Patricia Sosa** híres énekesművésznőt az ottani indiánokkal. Amióta megismerhette őket, minden szabad idejét új alapítványa munkájával tölti.

Demes Sanyi st. Gemer szorgalmának, nyugtalanságának köszönhetően megismertük az énekesnő társát, jobb kezét, **Alejandra Goicocheát**, az egyik „angyalt”! Az ő felvilágosítása után már nem volt esély egyetlenegy kiútra sem: cserkészek vagyunk, segítenünk kell!

Október 9-én írom e sorokat. **Demes Sanyi st.**, az **”Extreme KÖRS”** indítványozója, két cserkészbarátjával (**Kerekes Miki st.** és **Ughy Viktor st.**) az **impenetrable** (zárt túskegyszerű, most szennyezett patakok, olykor

ligetek területe, 40 fokos meleggel) nem létező útjait nyitják, saját kezükkel, *machete*-vel, hogy az alapítvány által szerzett vállalatok új ivóvíz gödröket s kutakat létesítsenek az indiánok számára. Víz nélkül nincs élet! A **tobáknak nincs** ivóvízük, **nincs** ennivalójuk, elfelejtették, hogyan kell a földet megtermelni, gyermekeik meghalnak, de ha életben maradnak is, a táplálékhiány már megtette a magáét: már nem nő ki a hajuk, sem körmük, sem foguk. A földjeiken a mérséketlen fairtas, szójababtermelés, a bányák selejtje folyóikba való kiöntése is mindehhez hozzájárul... *

Sanyiek sok veszélynek tették ki magukat. Hadd mondják el a HUFIV-nak, min mentek keresztül. Mit láttak, mit éreztek, mit tudnak majd oda „visszavinni”? Következő számunkban majd olvashatjuk beszámolójukat, és elgondolkodhatunk rajta. **(ZK)**

Bartusz Réka (Felvidék): Felejthetetlen születésnap

Mondhatom, életemben kevés olyan kellemes meglepetés ért, mint amelyet a 17. születésnapomon kaptam barátaimtól.

Ez a nap is úgy indult, mint az összes többi. Semmi különös, nem is tulajdonítottam neki nagy jelentőséget. Talán csak annyiban tért el szokásos menendemtől, hogy reggel felhívtak a szüleim, testvéreim és felköszöntöttek, barátaimtól sorra kaptam a jó kívánságokkal teli üzeneteket.

Mire délután visszaértem a kollégiumba, ki is ment a fejemből, hogy ma van a születésnapom. Amde, amikor felmentem az internetre, egyből rám írt az egyik Mozgó-táboros barátnőm: „Jaj Réka! Jó, hogy itt vagy. Gyorsan add meg a mail címedet, küldeni szeretnék valamit.” Kicsit meglepődtem, talán meláztam is egy kicsit, vajon mit akarhat.

Pár perc elteltével megjött a levél, amihez egy fájl volt csatolva. Tartozott hozzá egy rövidke kis üzenet is: „Így kívánunk mi neked nagyon boldog születésnapot! Az Inside F.M.” Ekkor már tudtam, hogy ez is egy felejthetetlen nap lesz.

A levélhez egy hangfelvételt csatoltak, amit **Anna, Lilla (Erdély), Évi, Móni, Balázs (Délvidék)** készített nekem. A felvétel Évi vicces szövegű felköszöntésével indul, majd egy énekkel, egy személyes hangvételű daloskával (kifejezetten nekem írták) folytatódik, amit a többiek különböző hangszerekkel kísérnek.

Miután végighallgattam, nehezen tudtam volna szóhoz jutni, az arcomon csak úgy folytak a könnyek. Ez a „kis” ajándék újra felidézte Magyarságismereti Mozgótáboros emlékeimet, ezekkel az emberkével kötött mély barátságunkat. Ismét megmutatták nekem, rájöttem mi is az a barátság, szeretet, összetartozás!

Bár több száz kilométer választ el bennünket egymástól, tudom, hogy a mi barátságunk örökké tartani fog.

HUNGARIA
MAGYAR EGYESÜLET
Pje. Juncal 4250
(1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON mzoldi@dls-argentina.com.ar

Titkárság: Rugonyi Attila
Szerda, csütörtök, péntek 19.30 - 21.30 / szombat 15 - 18 óra
hungariabuenosaires@gmail.com

Étterem: Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig
Hétfőn ebéd és vacsora. Asztalfoglalás Sr. Omar

➤ **Megtetted volna te is**. Ez a mondat feltételes múltban van. Melyik az állítmány? Megtetted volna. Akkor hova helyezzük az **-e-szót?** **Megtetted volna-e te is?**

Mondhatjuk akkor, hogy könnyű kérdezni, ha mindig gondolunk arra, hogy az **e-szócskának** a helye közvetlenül az állítmány után van. Megértettük-e? Érthető volt-e a magyarázat? Nem volt-e érthető?

3) ÍRJUNK HELYESEN

Tudjuk, hogy a **felszólító mód** (*imperativo*) jele magyarban a **J-betű**. Ma olyan igékkel foglalkozunk, amelyek GY-re végződnek. Figyeljük csak, hogyan írjuk helyesen:

HAGY: HAGYJON békében!

FOGY: FOGYJON le!

FAGY: FAGYJON meg!

VÁGYIK: VÁGYJON másra!

Akkor hogyan írjuk azt, hogy „higy-gyen”? GY-J?? Úgy, mint az előző példákat? De nem ám! Semmiképpen sem! Miért? Mert az alapige az nem GY-re végződik. Az alapige az HISZ. Tehát más csoportba, a SZ-betűk csoportjához tartozik. Kik vannak ebben a csoportban?

VISZ: VIGYEN

VESZ: VEGYEN

TESZ: TEGYEN

LESZ: LEGYEN

De vigyázat! Mert van egy kis eltérés! A HISZ igének a felszólító GY-betűje hosszú, megnyúlik! HISZ: ez egy komoly és mély ige. Legyen a GY-betűje is dupla!

HISZ: HIGGYEN! HIGGYÉL!

HIGGYETEK! HIGGYENEK!

Ne feledkezzünk meg erről a szabályról sem!

Ugye, virágzik már a te kerted is?

(Hernádi Sándor könyve alapján „Helyesen, szépen magyarul”)

Ami az íróasztalon maradt:

Rendet raktam. Alaposan. Selejteztem. Kidobtam azt, ami fölösleges, eltettem a hasznos írásokat. Letöröltem a port. Íróasztalom ragyog. Semmi sincs rajta, csak egy vidám ceruzatartó, bátyámról egy fénykép és egy könyvjelző ezzel a felírással: „Ne félj, csak **higgy!**“